

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Η Μαργαρίτα Γκωτιέ ταξιδεύει απόψε»

Του Άκη Δήμου από το Θέατρο Άνεσις

Εατρική διασκευή από το μυθιστόρημα του Αλέξανδρου Δουμά (υιού) «Η κυρία με τις Καμέλιες».

Σκηνοθεσία: Αντώνης Καλογριδής. Σκηνικά: Γιώργος Ασημακόπουλος, Αντώνης Καλογριδής.

Κοστούμια: Γιώργος Ασημακόπουλος. Μουσική σύνθεση-διδασκευή: Θοδωρής Οικονόμου.

Φωτισμοί: Λευτέρης Παυλόπουλος. Παίζουν: Μάξιμος Μουμούρης, Πέμη Ζούνη, Αλέξης Γεωργούλης, Χρίστος Σιμαρδάνης, Ντίνος Καρύδης.

Η ΟΜΙΧΛΗ που σκεπάζει τη δική μου Κυρία με τις καμέλιες αποτελείται από τη μισοξεχασμένη προ-εφηβική συγκίνηση ανάμικτη με μια... απογοήτευση (σαφώς προτιμούσα το Δουμά-πατέρα) και από «Τραβιάτα», πολλή «Τραβιάτα». Αυτά ήταν αρκετά για να συνοδεύομαι από τότε και ως εξής από το στερεότυπο της γενναϊόδωρης και περιφρονημένης, ερωτευμένης και αμαρτωλής Μαργαρίτας Γκωτιέ. Δεν τη συνάντησα ποτέ σε δραματικό θέατρο. Μέχρι τώρα, μέχρι την παράσταση του αθηναϊκού Θεάτρου Άνεσις.

Η Μαργαρίτα Γκωτιέ που «ταξίδεψε απόψε» από την Αθήνα δημιουργήθηκε από τον Άκη Δήμου. Δημιουργήθηκε, όπως ένα... φόρεμα, ένα δείγμα υψηλής ραπτικής από κάποιο διάσημο σχεδιαστή, ένα φόρεμα που μόνο μια κομψή ντίβα, μια διάσημη προσωπικότητα μπορεί να αναδείξει. Αυτή η διασκευή, αυτό το κείμενο, αυτός ο ρόλος φαίνεται να είναι παραγγελία και δώρο ταυτόχρονα. Η πρώτη παραγωγή του Θεάτρου Άνεσις, μια πρόδη στην οποία αρκετά άτομα έχουν επενδύσει. Και η πρωταγωνίστρια, η Πέμη Ζούνη, περισσότερο από όλους.

Δεν χρησιμοποιήσα τυχαία το παράδειγμα από το χώρο της μόδας. Τα φορέματα δοκιμάζονται μπροστά στους καθρέφτες. Είχα την έντονη εντύπωση ότι η Πέμη Ζούνη παίζει μπροστά σε φανταστικούς καθρέφτες. Η σκηνοθετική, η εικαστική, η ενδυματολογική επικέντρωση στη φιγούρα της Μαργαρίτας είναι αναμενόμενα, αλλά η υποκριτική αυτο-επικέντρωση της Ζούνης ήταν υπερβολική. Έπαιζε με το είδωλό της στους φανταστικούς καθρέφτες και φαινόταν γοητευμένη. Έπαιζε όχι με τους συναδέλφους της, όχι σε συνεργασία μαζί τους, αλλά στα χέρια τους, στην αγκαλιά τους, στην παρουσία τους... και μόνη. Ο καθρέφτης λειτουργήσε ως τοίχος που διέκοπτε όχι μόνο την επικοινωνία (δε νομίζω πως ο σκηνοθέτης Αντώνης Καλογριδής επεδίωκε κιόλας ιδιαίτερη επικοινωνία με τους θεατές σ' αυτή την εσωστρεφή παράσταση), αλλά και πολλές φορές την πρόσβαση των θεατών στα σκηνικά δρώμενα. Ο μεγάλος και ανατρεπτικός χώρος του Δημοτικού Θεάτρου Στροβόλου δεν ταίριαζε στην παραγωγή. Και τα τρία επίπεδα στα οποία ήταν διαιρεμένος ο σκηνικός

χώρος, συν η θολή μεμβράνη, συν οι τεχνητοί καπνοί, συν το μισοσκόταδο, μπορεί να προορίζονταν από τον Αντώνη Καλογριδή και τον Γιώργο Ασημακόπουλο να αποδώσουν τα φλας μπακ μέσα στο χρόνο, και τη σχέση της αφήγησης, της δράσης και του διαλόγου στο κείμενο του Άκη Δήμου, είχαν όμως ως αποτέλεσμα την περαιτέρω απομάκρυνση από το θεατή.

Η δομή του κειμένου δικαιολογεί τη σκηνική διαστρωμάτωση, επειδή ο Δήμου ένωσε αυτή την πλοκή του μυθιστορημάτος του Δουμά-υιού με τα γεγονότα του βίου του βασιζόμενος στον έρωτα του συγγραφέα προς το πρότυπο της Μαργαρίτας Γκωτιέ, τη Μαρί Ντιπλεσί. Γι' αυτό ο Δουμάς της παράστασης αφηγείται και συμμετέχει, σμίγει την «πραγματικότητα» με τη λογοτεχνία, συνυπάρχει με τους ήρωές του, μπλέκει τον έρωτά του με το δικό τους. Νομίζω όμως ότι οι ενδιαφέρουσες προθέσεις του Άκη Δήμου δεν έφτασαν σε ικανοποιητική υλοποίηση ούτε στο κείμενό του, ούτε στη σκηνοθεσία του Καλογριδή, αλλά ούτε και στο αδιάφορο και ανέκφραστο παίξιμο του Μάξιμου Μουμούρη.

Ξένος στην εξεζητημένη αισθητική της παράστασης φαινόταν και ίσως και αίσθανόταν ο Αλέξης Γεωργούλης. Στιβαρός και σκυθρωπός, δύσκολα εντασσόταν στις υπερβολικά άυλες σκηνές. Η κάθοδος από τις τηλεοπτικές κορυφές στις θεατρικές πεδιάδες πάντα λειτουργεί ανατρεπτικά για την καλλιτεχνική εικόνα των ηθοποιών. Μερικές φορές η διάλυση του τηλεοπτικού ειδώλου σημαίνει την ταυτόχρονη σύνθεση ενδιαφέρουσας σκηνικής φιγούρας, άλλες φορές η διαδικασία σταματά σε απλή απομυθοποίηση.

Οι παρουσίες του Ντίνου Καρύδη και του Χρίστου Σιμαρδάνη σαφώς δεν αφαιρούσαν, αλλά πρόσθεταν στο τελικό αποτέλεσμα. Μόνο που ο σκηνοθέτης απέδωσε την κυνική πεζότητα του Κόμη Περεγκό με την καθήλωσή του στην αναπηρική καρέκλα.

Προσωπικά εκτίμησα τις προθέσεις των δημιουργών της παράστασης παρά το τελικό αποτέλεσμα. ●